

Nenápadný začátek

Milí čtenáři, zveme vás do jednoho kostela na východě naší republiky, kde je farní obec shromážděna ke slavení nedělní mše svaté. Čeká se už jenom na příchod schóly a pak otce Josefa s ministranty. Co je na tom zvláštního? „Pssst...“ Ozývá se zvonek u sakristie. Příběh začíná...

Varhany burácejí a vítají kněze s ministranty. Kluci jdou pěkně seřazení – otec Josef dbá na správné vystupování. Ale, ale... Marek zásady porušuje a namísto před sebe se kouká kamsi... Je to jasné: chce se pozdravit se spolužačkou Veronikou. Svoje si o tom myslí jeho spolužáci ze sedmé třídy – Standa (vedle něho), Michal (za ním) a Jirka (v zákrytu).

Schóla zpívá vstupní zpěv. Aneta diriguje a snaží se děvčata rozhýbat. Ale chybí jí k tomu silný a jistý hlas Veroniky, která nezpívá a kouká na Marka. Její spolužačky Jana s copánky a Monika s čtveráckýma očima nedokáží samy utáhnout mladší děvčata. Proto je zpěv slabý a ještě k tomu z rytmu. A tak se holky na Veroniku zlobí.

Po úvodním pozdravu vítá otec Josef shromážděné věřící. Snaží se přitom usmívat – váží si věrnosti svých farníků. Daří se mu tak potlačit v duši vztek na člověka, který ukradl od oltáře kobereček. Klade si nahlas otázku: „Nebudeme muset kvůli zlodějům zavírat kostel?“ - Poté už vyzývá k lítosti za hříchy vlastní a také za hříchy neznámého zloděje.

Píše Josef Janšta, fotí Zbyněk Pavienský

Pavel je spolužákem Martina i Veroniky. Do kostela nechodí, ale tentokrát v baráku nevydržel. Rodiče se totiž pohádali a mladší brácha obsadil počítač. Co by doma dělal? I on se rád baví s Veronikou. Dokonce si myslí, že se na něho usmívá víc než na ostatní kluky ze třídy. Za chvíli skončí mše a on ji doprovodí domů... Ví, že vždycky spěchá pomáhat při vaření.

Po skončení mše svaté to holky Veronice nedávají. Monika jí vyčte, že nezpívá a podle toho to taky vypadá. Jana se nerozpakuje a říká jí přímo: „Čumíš na Marka! On to kope u oltáře a ty seš mimo ve schóle.“ - Veronika nemá co odpovědět, přesto se uráží a holkám odpovídá: „Nemusím do schóly chodit, když vám to kazím.“

Nazlobená Veronika nemá náladu ani na Pavla, který jí zastupuje cestu. Vyhýbá se mu a nevěnuje mu ani náznak úsměvu. – „Královno, nemáš služebné, doprovodím tě,“ vtírá se Pavel, ale bez úspěchu. - Veronika ho setře: „Starej se o svého povedeného brášku!“ – I Pavel ztrácí trpělivost a vyčítá jí: „Jó, kdybych byl ministrant jako Marek, to by ses mně dvořila!“

Bezdomovec Karel si hoví na koberečku z kostela a mazlí se s flaškou, kterou ukradl v hospodě. Přitom mumlá: „Zlatý kobereček... netáhne mně na záda. Ještě zlatější je hostinský... Ale co když zavře okýnko? Co budu pít? Nikdo mě nezavírá té strašné zizně. Jedině Ježíš... Uzdrav mě, abych nemusel pít. Ne, jinak: Ježíši, prosím, proměň vodu ve víno, abych nemusel krást!“

